

[Edv. Jensen.]

blot være et linjefag. Vi anser historie for at være et meget vigtigt fag. Historien er en væsentlig del af vor dannelses grundvold, og jo mere fleksibel nutiden og fremtiden bliver, des mere nødvendigt er det at være historisk forankret. Endvidere kan der i vor øjeblikkelige situation være grund til at understrege åndsfagene, at ikke vort skolevæsen og dermed hele vor kultur skal få slagside over imod det teknisk-naturvidenskabelige og det strengt faglige. Jeg er bekymret for, at historien med alle dens underfag ikke bliver tilstrækkeligt tilgodeset.

Endvidere kunne vi ønske, at de musiske fag stod opført i fagrækken. Når dette er sagt, bør det dog også fremhæves, at vi selvfølgelig må passe på, at fagrækken ikke bliver for stor, så der ikke bliver tilstrækkelig tid til fordybelse i grundfagene. Det er jo givet, at fremtidens krav netop her vil blive stadig voksende.

Jeg er lidt skeptisk over for klasselærerbegrebet, hvis det også betyder, at den samme lærer skal være klasselærer i 9-10 år. Der er jo uhyre forskel på den pædagogik, der skal bringes i anvendelse over for børnene i de første klasser, og den, der skal anvendes over for dem i 15-16 års alderen. Nogle har evner til at tage de små og andre til at tage de store. Sjældent er disse evner vel forenet i den samme person.

Småbørnslærerindeseminarierne forsvinder efter dette lovforslag, og det kan måske ikke være anderledes, selv om jeg beklager det. Jeg vil dog meget bede om, at småbørnspædagogikken og den til disse alderstrin hørende øvelse må blive tilgodeset på anden måde.

Jeg er tilfreds med, at der indføres prøver i flere fag end efter den nugældende lov. Det er vigtigt, at der netop med de friere studieformer, der nu indføres, ikke slækkes på kravene til eksakt viden.

Angående studietidens længde kunne jeg ønske, at den under hensyn til den langt bedre forududdannelse kunne holdes inden for de 3 år, måske for nogle vedkommende suppleret med et halvt år på et småbørnsseminarium, for andres vedkommende et halvt år på en ungdomsskole. Jeg skal dog indrømme, at jeg ikke er så nøje kendt med fagernes omfang, at jeg ligefrem tør stille

forslag om noget, men jeg ønsker, at vi får drøftet også dette i det kommende udvalg.

Hvad angår § 10 i lovforslaget om læreruddannelse, der bestemmer, at undervisningsministeren efter forhandling med seminarierådet fastsætter nærmere regler om en hel del ting, bl. a. undervisningen og fagernes omfang, så synes jeg unægtelig, at der gives ministeren en meget stor bemyndigelse her.

Jeg har ikke noget imod, at man af adgangsbetingelserne sletter hensynet til helbred, vandel og egnethed, selv om det fortsat kunne være af betydning for de ansættende myndigheder, at der fra seminarierne forelå en udtalelse om ansøgerens egnethed.

Endelig kunne jeg ligesom den ærede foregående taler ønske, at vi kunne blive enige om at slette § 7, stk. 1, i dette lovforslag samt § 2, stk. 3, i lovforslaget om højere forberedelseseksamen; begge bestemmelser drejer sig om fritagelse for undervisning i kristendomskundskab. Det er, syntes jeg, i sin orden, at en lærer kan blive fritaget for at undervise i faget, men mig forekommer det at være forkert, at ikke alle lærere i den danske folkeskole har kendskab til den kirke, som langt den overvejende del af børnene tilhører, kendskab til den kristendom, som har betydet så meget for dansk og europæisk kultur i tusind år.

Jeg finder det helt nødvendigt, at alle lærere kender vor kulturs forbindelsesveje tilbage til dens udspring i Jerusalem, Athen og Rom, og jeg forstår ikke, hvordan man bærer sig ad med at undervise i historie, litteraturhistorie, kunsthistorie uden kendskab til bibelske forestillinger og tankegange. Men en forudsætning for, at faget kan blive obligatorisk, er naturligvis, at det her drejer sig om undervisning og ikke om forkyndelse, og det samme gælder i øvrigt mange andre fag. Man kan i mange fag sætte sig på sine elever med sine egne meninger og ideer; det gælder både historie, litteraturhistorie, samfundskundskab og biologi.

Må jeg sige noget rent principielt her. Det er efter min opfattelse skolens opgave at undervise, og at undervise, det vil sige at gennemgå og klarlægge sagens præmisser for derefter at overlade konklusionen til eleverne. Det kan altid være fristende, fordi